

натошимъ прѣстъ въ кръвта и съ алена агнешка кръвь другарчето си по бузка да набагримъ, че рѣче ли за нѣщо да ни излѣже — да се зачервява като кръвь, та лесно да го въ лѣжа залавяме!

Тогазъ се багрѣхме съ кръвь да се червимъ отъ лѣжата — днесъ се кжпимъ въ човѣшка кръвь за да поддържате лѣжата, — ми отговаряше негодующия разумъ.

И азъ оборихъ глава, прѣстанахъ да мисля. че се срамувахъ отъ себе си.

Милитѣ спомени изчезнаха.

Азъ се видѣхъ пакъ тукъ, въ земята, която съ кръвь изкупихме.

— Защо? — Нима съ разумъ не би могло да се постигне това изкупление? — се питахъ азъ.

Питахъ се, ала отвѣтъ не наидохъ.

— Защото и азъ съмъ сина на врѣмето си, въ което не се мисли, а се злодѣйствува.

И все пакъ, една вѣра остана въ мене: рано или кжсно разумътъ ще да побѣди.

